

کوپي چا

کاسرین مانسفیلډ
له ټینګلیزییه وه: رووناک عوسمان سه عید

پوزمیری فیلډ له راستیدا جوان نه بوو. نا، تو ناتوانی پپی بلیت جوان. شوخه؟ باشه، نه گهر تو پارچه پارچه سهیری بکهیت... به لام بو نه وه نده دلره ق ده بیت به راده یه ک وات لی بکات سهیرکردنت بو هه ر که سیك پارچه پارچه یی بیت؟ نه و کچکی گهنج، گه شاوله، زیاد له پیویست له سه ر موده، جلو به رگ که شخه، به شیوه یه کی سه رسورمینه ر خوینه ری نویتین کتیب بوو، ئاهه نکه کانی بریتیپوون له تیکه له یه کی دلخوشکه ر و جوان له که سانیکی گرنګ و.. هونه ر مهنه دان - که سانی سه رنجر اکیش، هه لېژارده کانی خو، که هه ندیکیان زور ترسناک بوون نه گهر به وشه کان باسیان لیوه بکهین، به لام نه وانی دیکه به ته وای شیوه جوان و هوش فرین بوون.

پۆزمیری ماوهی دوو سال بوو شووی کردبوو، کورپکی بچکولانهی هه‌بوو، نه‌خیر، پیتەر نا -میشیل. میرده‌که‌ی زۆری خۆش ده‌ویست. هه‌ردووکیان ده‌وله‌مەند بوون، ده‌وله‌مەندی راسته‌قینه، نه‌ک ته‌نها که‌سانیک بن له‌ ژيانیکي باشدا بژین. ده‌وله‌مەندییه‌کی له‌ راده‌ به‌دەر و ژيان تالکەر بوو، هه‌روه‌ک ژيانی پر‌بیزاریی باپیره و نه‌نکمان. ئەگەر پۆزمیری بیویستبایه بازار بکات ده‌چوو بۆ پاريس هه‌روه‌ک من و تو چۆن ده‌چین بۆ شه‌قامی بۆند. ئەگەر بیویستبایه گۆل بکریت، سه‌یاره‌که‌ له‌ دوکانه‌ نایابه‌ی شه‌قامی ریجیت ده‌وه‌ستا، پۆزمیریش له‌ ناو دوکانه‌که‌دا ته‌نها به‌ سه‌رسورمانه‌وه‌ سه‌یری گۆله‌کانی ده‌کرد و تا راده‌یه‌ک به‌ شیوه‌یه‌کی نامۆوه‌ ده‌یگوت: "من ئەمانه و ئەوانه و ئەوانه‌م ده‌ویت، چوار چه‌پکه‌ گۆلم له‌مانه‌و له‌وانه‌ به‌دری. ئەم گۆلدانه‌ پر له‌ گۆل‌ش. به‌لێ، هه‌موو گۆله‌کانی ناو گۆلدانه‌که‌م ده‌ویت. نه‌خیر، نا، گۆلی لایله‌ک نا-رقم له‌ گۆلی لایله‌که‌، گۆلیکی بێ شیوه‌یه (هه‌رچه‌نده‌ گۆلیکی شیوه‌ پیا‌زیشه). ئەو گۆله‌ سوورو سپیانه‌ش" پاشان پۆزمیری دوکانه‌که‌ی جیده‌هیشت و کچیکی باریکه‌له‌ی دوکانه‌که‌، که‌ له‌ ژێر چه‌پکی گۆلی گه‌وره‌ی به‌ کاغه‌زکی سپی پیچراوه‌وه‌ ئەمدیوو و ئەو دیووی ده‌کرد هه‌روه‌ک ئەوه‌ی مندالیکي بچووی له‌ کراسیکي گه‌وره‌دا هه‌لگرته‌ی و تا سه‌یاره‌که‌ به‌ دوایدا ده‌رۆشت.

ئێواره‌یه‌کی زستان، هه‌ندی شتی کۆنی نایابی له‌ دوکانیکي بچووی شه‌قامی کپزون کریبوو. ئەوه‌ ئەو دوکانه‌ بوو که‌ ئەو چه‌زی لی ده‌کرد. ته‌نها له‌ به‌ر یه‌ک شت، ئەویش له‌وانه‌یه‌ ئەو شته‌ بی‌ت که‌ هه‌ر یه‌کی له‌ ئیمه‌ بۆ خۆی هه‌له‌ده‌گریت، خاوه‌ن دوکانه‌که‌ش به‌شیوه‌یه‌کی بی‌مانایانه‌ چه‌زی به‌ خزمه‌تکردنی ده‌کرد و به‌ ده‌وریدا ده‌هات. هه‌ر که‌ پۆزمیری خۆی بکردبایه به‌ دوکانه‌که‌یدا (ئەو) خه‌نده‌و خۆشی به‌ سیمایه‌وه‌ ده‌رده‌که‌وت. هه‌ردوو ده‌ستی خۆی ده‌گرت، ئەو ئەوه‌نده‌ خۆشحال بوو به‌و سه‌ردانه‌ به‌شیوه‌یه‌ک که‌ به‌ ده‌گمەن قسه‌ی ده‌کرد. خۆبرده‌ پێشه‌وه‌یه‌، بیگومان. هه‌موو ره‌فتاره‌کانی وه‌کو یه‌ک وابوو، شتی‌ک هه‌بوو...

"ده‌زانی، خانمه‌که‌م" ئەو به‌ ده‌نگیکي پر له‌ پێز و هیواشه‌وه‌ ده‌ستی به‌ روونکردنه‌وه‌ ده‌کرد: "من شته‌کانم خۆش ده‌ویت، من زیاتر چه‌ز به‌وه‌ ده‌که‌م شته‌کانم لا بمینیت‌وه‌ له‌ بری ئەوه‌ی بیانفرۆشم به‌ که‌سی‌ک که‌ نرخیان نه‌زانیت، که‌سی‌ک خاوه‌نی ئەو هه‌سته‌ جوانه‌ بی‌ت که‌ ئیستاکه‌ زۆر که‌مه‌"، ئینجا هه‌ناسه‌یه‌کی قوولی هه‌له‌ده‌کێشاو به‌ سه‌ری په‌نجه‌ زه‌رده‌هه‌لگه‌راوه‌کانی ده‌ستی ده‌کرد به‌ بلاوکردنه‌وه‌ی پارچه‌ قوماشیکي چوارگۆشه‌ی قه‌یفه‌ی شین به‌سه‌ر شووشه‌ی سه‌ر که‌وانته‌ره‌که‌دا.

ئەمڕۆ ته‌نها سندوقیکي بچووک بوو، ئەو ته‌نها بۆ ئەوی هه‌لگرته‌بوو. هه‌روه‌ک ئەوه‌ی بلێت پیشانی که‌سی نه‌داوه‌. سندوقیکي بچووی به‌مینا رووکه‌شکراوی زۆر جوان، ده‌تگوت له‌ کریمدا سوورکراوه‌ته‌وه‌. له‌سه‌ر سه‌ری سندوقه‌که‌ کورپکی بچووک له‌ ژێر داریکي گۆلداردا وه‌ستابوو، کچیکی له‌و بچووکتری‌ش ده‌ستی له‌ ملی کردبوو. شه‌پقه‌که‌ی، له‌ راستیدا له‌ سه‌ره‌ ده‌رزییه‌ک گه‌وره‌تر نه‌بوو، به‌سه‌ر لقه‌کاندا قردیله‌ی سه‌وز هه‌لواسرابوو. هه‌روپکی په‌میش وه‌کو په‌رییه‌کی وریا به‌سه‌ر سه‌ریانه‌وه‌ بوو، پۆزمیری ده‌سته‌کانی له‌ ده‌ستکێشه‌ درێژه‌که‌یدا ده‌کرد، ئەو هه‌میشه‌ که‌ بییه‌ویت سه‌یری شتیکی ئاوا بکات و لێی ورد ببیت‌وه‌ ده‌ستکێشه‌کانی داده‌که‌نیت. به‌لێ، پۆزمیری زۆر چه‌زی له‌و سندوقه‌ کرد، به‌ په‌رۆشه‌وه‌ شه‌یدای بوو، ده‌بی بیکریت. پاشان سندوقه‌ زه‌رده‌که‌ ده‌کاته‌وه‌و داده‌خات، پۆزمیری زۆر چه‌زی به‌ سه‌یرکردنی جوانی ده‌ست و په‌نجه‌کانی خۆی ده‌کرد کاتی که‌ له‌سه‌ر قه‌یفه‌ شینه‌که‌دا دایده‌نا. دوکانداره‌که‌، له‌ هه‌ندی لایه‌نی تاریکی می‌شکیدا له‌وانه‌یه‌ زیاده‌روی بکات و بیر له‌ هه‌مان شت بکاته‌وه‌. قه‌له‌میک هه‌له‌ده‌گری و خۆی به‌سه‌ر که‌وانته‌ره‌که‌دا ده‌چه‌مینیت‌وه‌، په‌نجه‌ زه‌ردو بی خوینه‌کانیشی به‌ ترسیکه‌وه‌ ده‌خشینیت به‌ره‌و ده‌سته‌ په‌میی و دره‌وشاوه‌کانی ئەو، له‌ کاتیکدا که‌ به‌ نه‌رمیه‌که‌وه‌ ده‌یچراندو ده‌یگوت "ئەگەر بتوانم و پێگه‌ بده‌م به‌خۆم له‌ جیاتی تو له‌ گۆله‌کانی سه‌ر سنگی

کچه بچکولانه که هه لبرژیم

"سهرنجراکیش و سهرسورمینه رن!" رۆزمیری هه زى له گوله کان کرد، به لām نرخه که ی چه ند بوو؟ له وکاته دا له وه دهچوو که دوکانداره که گوئی لی بوو بیت. پاشان دهنگیکى هیواشی پی گهشت "بیست و ههشت گنئی، خانمه که م."

"بیست و ههشت گنئی" رۆزمیری هیچی تری نه گوت، سندووقه بچکولانه که ی له خواره وه دانا، دهستکیشه کانی دووباره تووند کرده وه. بیست و ههشت گنئی — ته نانه ت ئه گهر یه کیک دهوله مه ندیش بیت... رۆزمیری زۆر سهر ديار بوو، به وردییه وه ده پروانییه کتريیه کی خر له دووره وه، که وه کو مریشکیکی خریلانه وابوو به سهر سهری دوکانداره که وه، پاشان به دهنگیکى ئه فسووناوییه وه گوئی، "باشه بۆمى دابنئى — ده توانئى؟ — من هه لدهستم به..."

به لām دوکانداره که تازه خۆی چه ماندبووه، ههروه که ئه وه ی دانانی ئه مه بۆ ئه و ته نها شتیک بیت که هه ر مروقیک بتوانیت بیخواریت. ئه و هه ز دهکات، به دلنیاپییه وه ئه وه هه لبرژیت بۆ ئه و هه تا هه تايه.

دهرگا بی دهنگه که به تهقه یه که وه داخرا. رۆزمیری له دهروه له بهردهمی دوکانه که دا وهستا بوو ده پروانییه ده مه و ئیواره یه کی زستان. باران دهباری، له گه ل بارانه که شدا له وه دهچوو تاریکییش بال به سهر شاره که دا بکیشئى، تاریکیه که ههروه که خوله میش، به خیرایی ده که وته خواری. تامی تالییه که له هه واکه دا هه بوو، گلوپه تازه داگیرساوه کانیش غه مبار ديار بوون. روناکیی ماله کانی ئه و به ره وه هه موو غه مبار بوون. به نه ئینی سوتانیان له په شیمانیاان بۆ شتیک دهچوو. خه لکی به خیرایی تیپه ر ده بوون، له ژیر چه تره ناشیرینه کانیانه وه خویان هه شار دابوو. رۆزمیری ههستی به ئازاریکی نامۆکرد. دهستی خسته ناو ملیچه فهرووه که ی سهر سنگی. خۆزگه ی خواست که سندووقه بچکوله که شى پی بوايه. به دلنیاپییه وه، سهر یاره که ی له وئى بوو بۆ هه لگرتنى. ته نها ده بوو شوسته که ی بېرپایه، به لām له گه ل ئه وه شدا هه ر چاره روان بوو. چه ند ساتیک هه یه، چه ند ساتیکی سامناک له ژياندا، کاتیک که هه ر یه کئى له ئیمه له په ناگه یه که وه سهر یی دهروه بکات، ئه وه شتیکى زۆر ناخۆشه! ده بی ریگه به و جوړه هه ستانه نه ده ی. پیویسته بگه ریینه وه ماله وه و چایه کی نایاب بخۆینه وه، به لām له و ساته دا که بیرى له وه ده کرده وه کچیکى گه نج، باریکه له، روه تاریک، شیوه سیبه یی — ئه وه له کوپوه هات؟ — له لای قوئی رۆزمیرییه وه وهستا، به دهنگیک که له ئاخ دهچوو، ههروه که ئاخه لکیشانیك، هه ناسه یه کی هه لکیشاو گوئی: "خانمه که م، ده توانم بۆ ساتیک بتدوینم؟"

"قسه له گه ل مندا بکه ی؟" رۆزمیری ئاوری دایه وه. بوونه وه ریکی بچووکى سپیکه لانه ی چاو گه وره ی بینى، کچیکى زۆر گه نج بوو، له خۆی مندالتر بوو، به دهسته سووربووه کانییه وه خۆی به یه خه ی قاپوته که یدا هه لواسیوو ههروه که ئه وه ی ئا ئیستا له ئا و هاتبیته دهروه.

«خ..... خانمه که م»، به دهنگیکى له رزیوووه گوئی «ده توانئى پارهی کوپیک چام بدهیتئى؟»

«کوپیک چا؟» شتیکى ساده و راستگوپییه که له دهنگه دا هه یه، له دهنگى سوالکه ر نه دهچوو. «بۆ تۆ هه ر هیچ پارهی که ت پی نییه؟»، رۆزمیری پرسیارى کرد. «نه خیر خانمه که م»، له وه لāmدا گوئی.

«چه ند شتیکى سهره!»، رۆزمیری له و تارماییه دا به وردییه وه سهر یی ده کرد، کچه که ش له دواوه سهر یی رۆزمیری ده کرد.

«ئه مه شتیکى زیاد له پیویست سهره!» به لām له پرێکا وه کو رووداوپیکى سهر هاته به رچاوی رۆزمیری، ئه مه وه کو رووداوپیکى یه کیک له رۆمانه کانی دستویقسکی دهچوو، ئه م به یه کتر گه یشتنه له م ئیواره یه درهنگه دا..

بە بېرىدا ھات كچەكە بەرىتەو مالاو. ۋا بەمىشكىدا ھات بەكارىك ھەلبىستىت وەكو ئەوۋى كە ھەمىشە دەخوئىنئىتەو ۋە يان لەسەر شانۆ دەيىنئىت. ئەمە شتىكى خۆش دەبىت. پاشان گوئى لەخۆى بوو كاتى كە ئەو رۇوداۋەى بۇ سەرنجراكىشانى ھاورپىكانى دەگىرايەو: «زۆر ئاسايى لەگەل خۇمدا بىردمە مالاو» لە كاتىكدا ھەنگاۋى بەرەو پىش دەبرد بە كەسە نامۆكەى تەنىشتى گوت «لەگەلدا وەرە بۇ مالاو بۇ خواردنەوۋى چا».

كچەكە بەسەرسورمانىكەو ھەنگاۋى بەرەو دواو ۋا. بۇ ساتىك تەنانەت لە لەرزىنىش كەوت. پۆزمىرى دەستىكى دەرکردو خستىيە سەرشانى ۋە بە خەندەيەكەو گوتى، «بەراستىمە» ھەستى بەو كە خەندەكەى چەند سادەو پىسۆز بوو. «بۇ ناتەوئى؟». «ئىستا وەرە ناو سەيارەكەمەو لە مالاو چايەكەت بخۆرەو». «تۆ- تۆ بەراستى نىيە، خانمەكەم»، كچەكە ئەمەى گوت لە كاتىكدا كە ئازارىك لە دەنگىدا بەدى دەرگا. «بەلام مەن بەراستىمە»، پۆزمىرى دەنگى بەرز كىردەو. «دەمەوئى تۆ، تۆ دلخۆشم بىكەى، وەرە بابروئى». كچەكە پەنجەكانى خستە ناو دەمىيەو ۋە بە چاۋەكانى خەرىك بوو پۆزمىرى دەقۇزتەو. «تۆ تۆ مەن نەبەيت بۇ بىكەى پۆلىس؟!» پۆزمىرى دايە قاقاي پىكەنەن. «بۇ دەبى مەن ئەوۋەندە دلەق بىم؟ نەخىر مەن تەنھا دەمەوئى گەرمەت بىكەمەو ۋە گوئىگرم لە ھەر شتىك تۆ ھەزىكەيت پىمى بلىت».

كەسانى برسى زۆر بە ئاسانى بەرپوۋە دەبرىن. خزمەتكارەكە دەرگاى سەيارەكەى كىردەو، ساتىكى كەم دواى ئەو ھەردووكيان لە تارىكايىيەكەدا ۋە بوون.

«ئا لەوئى!»، پۆزمىرى گوتى. ھەستى بە خۆشى ۋە سەركەوتن دەكرد لە كاتىكدا كە دەستى بەسەر قايشە نەرمەكەدا برد، لە ناخەو دەيگوت، «ئىستا تۆ ھى خۆمى، ئا لەو كاتەدا بە وردى دەپروانىيە ئەو نىچىرە بچكۇلانەى گرتىبوۋى، بەلام ئەو مەبەستەكەى خراب نەبوو، بەلكو سۆز بەزەيى بوو. ئاى، زياتر بوو لە سۆز. ئەو دەيوويست بۇ ئەو كچە بسەلمىنى، كە شتى زۆر خۆش لە ژياندا رۇودەدات، ئەو دايكە فرىشتەيىانە راستن، ئەو كەسە دەولەمەندانە خاۋەنى دلن، ئەو ئافرەتانەش خوشك بوون. بە پەرۇشيكەو ئاۋرى دايەوۋە گوتى: «مەترسە، پاشان مەترسىى بۆچىيە؟ ئىمە ھەردووكمان ئافرەتىن. مەن زۆر بەختەوۋەرم، تۆش پىويستە ۋا بىر بىكەيتەو».

بەلام خۆشحالانە لەوكاتەدا، كە نەيدەزانى چۆن رستەكان كۆتايى پى بەئىنى، سەيارەكە وەستا. لە جەرەس درا، دەرگا كە كرايەو، بە شىۋازىكى جوان ۋە پارىزەو لە ساتىكى پىر شەرمدا، پۆزمىرى كچەكەى بىردە ناو ھۆلەكەو. گەرمى، نەرمى، پووناكى، بۆنى خۆش، ئەمانە ھەر ھەمويان ئاسايى بوون بەلايەو، تەنانەت ھەر بىرى لى نەكردۆتەو، سەيرى كچەكەى دەرگە، شتىكى جوان بوو. لە كچىكى بچكۇلانەى دەولەمەند دەچوۋەكە لە دايەنگەيەكدا بىت، كاتى كە ھەموو كانتۆرەكانى بۇ كراۋەبىت ۋە ھەموو سىندوۋقەكانىشى بۇ ھەلدرايىتەو.

«وەرە، وەرە سەرەو» پۆزمىرى گوتى، بەپەرۇش بوو بۇ دەستكردن بە پىشاندانى خورپەۋىشت بەرزى. «وەرە سەرەو بۇ ژوۋرەكەم»، ئەمە بىجگە لەوۋى ئەو دەيوويست ئەو شتە بچكۇلانەى لەبەرچاۋ وردىبوونەوۋى خزمەتكارەكان لاپەرىت. لە كاتىكدا كە بەسەر قادىرەكاندا سەردەكەوتن پىرياريدا كە تەنانەت زەنگ بۇ جىنىش لى نەدات، بەلكو خۆى شتەكان لەخۆى بكاتەو. گەۋرەيى ئەو لەوۋەدا بوو كە ئەمە ئاسايى بىت!

«لەوئى؟» پۆزمىرى دىسانەو دەنگى بەزىكردەو، كاتى كە گەشىتنە ژورىكى خەوتنى گەرە ۋە قەشەنگ، پەردەكان دادابوونەو. پەنگى ئاگرەكە لەسەر مۆبىلياتە گرانبەھاكەيدا پەنگى دەدايەو، سەرىن ۋە گۆشە ئالتوونىيەكانى لەگەل گولە بەھارىيە پىش وەختەكان ۋە رايەخە شىنەكەدا ھاۋئامىز بوون.

كچەكە لەناو دەرگا كەدا وەستا، لەو دەچوۋ سەرى گىژ بخوات، بەلام پۆزمىرى گوئى بەو نەدا.

«وهره ژووره وه دابنیشه» به دهنگی به رزهوه گوتی، کورسییه کی گهره ی بۆ راکیشایه لای ئاگره که.
«له م کورسییه نهرمه دا، وهره دابنیشه با گهرمت بیته وه، تۆ ژۆر سه رما بردو دیارییت».

«ناویرم، خانمه که م» کچه که گوتی، تۆزه تۆزه ده گه رایه وه دواوه.
«ده ی، به یارمه تیت» پۆزمیری به خیراییه وه هاته پیشه وه «پیویستی به ترس نییه، پیویست ناکات، به راست. دابنیشه، که شته کانیشم له خۆم کرده وه و خۆم گۆری ده چینه ژووره که ی ترو چایه که ت بخۆره وه و گهرم ده بیته وه، بۆچی ده ترسیت؟» به نهرمییه که وه تۆزی پالی نا به بوونه وه ره باریکه که داو خستییه سه ر کورسییه که.

به لām وه لām نه بوو. کچه که چۆن دانرابوو هه روا مایه وه، هه ردوو ده ستنی له م لاو ئه و لای کورسییه که بوو، ده میشی تۆزی کرابۆوه، بۆ ئه وه ی زیاتر راستگۆ بین، له که سیکی تا راده یه ک (گه مژه) ده چوو، به لām پۆزمیری گویی نه دایه. به سه ر کچه که دا لار بۆوه و گوتی «ئو شه پقه یه ت داناگریت؟ قژه جوانه که ت هه ر هه مووی ته ره. به بی شه پقه ش زیاتر هه ست به ئیسراحت ده کریت، وا نییه؟».

چریه یه ک بیسترا وه کو ئه وه وابوو بلی «ژۆر باشه، خانمه که م». شه پقه هه رزه کارییه که دانرا.
«ریم ده با یارمه تیت بده م له دانانی قاپوته که شتدا»، پۆزمیری گوتی.
کچه که هه لستایه سه ری، به لām به ده ستنی کورسییه که ی گرتبوو له کاتیکدا که پۆزمیری قاپوته که ی لی داده که ند. ئه مه به ته وای کاریکی گران بوو. کچه که ژۆر به که می یارمه تی پۆزمیری دا له و کاره دا. ده تگوت مندال له و به ولال ده که وی، بیرۆکه یه ک به میشکی پۆزمیری دا هات و گوتی، ئه گه ر خه لکی بیانیه ویت یارمه تی بدرین ده بی تۆزی کاردانه و یان هه بی: تۆزیک، ته نها تۆزیک، ده نا له راستیدا کاره که ژۆر قورس ده بیته. ئه ی ئه و ئیستا چی له و قاپوته بکات! خه ریک بوو ده چوو له لای ئاگردانه که و جگه ره یه ک دابگیرسینی کاتی که کچه که به خیراییه وه، به لām ژۆر به نزمی و نامویییه وه، گوتی: «ژۆر داوای لیبوردنت لی ده که م، خانمه که م، به لām من خه ریکم ده بوریمه وه. ئه گه ر شتیکم نه ده یته ده بوریمه وه».

«بۆ خاتری خوا، چه ند ه بی میشکم!» پۆزمیری به په له چوو له لای زهنگه که.
«چا! ده سته جی چا! خیراو ده سته جی هه ندی شه رابیش بین!»
خزه تکاره که رۆیشت، به لām کچه که تۆزی توانی ده نگ به رز بکاته وه و بلی «نه خیر، من شه رابم ناویت، من هه رگیز شه رابم نه خواردوته وه. ته نها کوپیک چام ده ویت، خانمه که م»، ئینجا ده ستنی کرد به فرمیسک رشتن.
ئه مه ساتیکی سامناک و جوان بوو. پۆزمیری له ته نیشت کورسییه که یدا به چۆکدا هات.

«مه گری، شته بچکۆلانه گونا هه که»، پۆزمیری گوتی. «ده مه گری»، ئینجا ده سه ره چناره وه که ی خۆی پیدئا.
به راستی ئه و به وته کانی کچه که کار تیکراو بوو. قۆلی به ده وری ئه و شان له لاوزوشیوه بالنده بیانه دا هیئا.
ئیستا، هه رچۆنیک بیت کچه که شه رمی بیرچۆته وه، هه موو شتیکی بیرچۆته وه ته نها ئه وه نه بیته که هه ردووکیان ئافه رتن، به هه نسکه وه گوتی: «ناتوانم هیچی تر به م شیوه یه بم. به رگه ی ئه وه ناگرم ده بی چاره یه ک بۆخۆم بدۆزمه وه. هیچی تر به رگه ناگرم».

«پیویسته وانه بیت. من ئاگام لیت ده بیته، هیچی تر مه گری. نابینی چه ند شتیکی باش بوو کاتی که به من گه یشتی؟ چا ده خوین و تۆش هه موو شتیکم پی ده لی. منیش شتیکی ریک ده خه م. به لیت پی ده ده م. تکایه واز له گریان بیته. ئه مه ژۆر هیلاکت ده کات، تکایه».

ئویش به قسه که ی پۆزمیری وازی له گریان هیئا، بۆ ئه وه ی پۆزمیری به رزبیته وه پیش ئه وه ی چایه که بیت. پۆزمیری میژیکی هیئایه نیوان هه ردووکیان. پۆزمیری ئه و بوونه وه ره بچکۆلانه ی داباراند به شت، هه موو

جۆره له فهيهك، هه موو جۆره نان و كه ريهك، هه ر كه كوپه كه ی به تال ده بۆوه بۆی پر ده كرده وه له چا، كریم و شه كر. خه لكی هه میشه ده لّین شه كروزه به خشه، به لّام خۆی هیچی نه خوارد، جگه رهی كیشاو به مه به سته وه و به زیره كانه چاوی دوور ده گرت بۆ ئه وهی كچه كه هه ست به شه رم نه كات.

به لّام له راستیدا كاریگه ریی دیمه نی ئه و ناخواردنه گه وه بوو، كاتّی كه میزی چا خواردنه كه لا برا بوونه وه ریی نوئی دره وشاوه و بّی هیزی خاوه ن قژیکی تیكئالّو، لیو تۆخ، ناخ پر و چا و كال به شیوازیکی نه رم پالی به كورسییه كه دا، سه یری ئاگره كه ی ده كرد. رۆزمیری جگه ریه کی تازه ی داگیرساند، كاتی ده ستپیکردن بوو. «كه ی تۆ دواين ژه مت خواردووه ؟» به نه رمیه وه پرسیاری كرد.

به لّام له و كاته دا ده سکی ده رگا كه جولینرا.

«رۆزمیری، ده توانم بیّم ژووره وه ؟» فیلیپ بوو.

«به دلّنیاییه وه.»

ئهو هاته ژووره وه. «ئای، بم به خشن». ئه مه ی گوت و وه ستا سه یری ده كرد.

«زۆر ئاساییه»، رۆزمیری به خه نده یه كه وه گوتی، «ئه مه هاوړپمه، خاتوو.....».

«سمس، خانمه كه م»، كچه بپه یزه كه گوتی، به لّام به شیوه یه کی سه رسوړمینه ر هیمن بوو بووه و نه ده ترسا.

«سمس، رۆزمیری گوتی «با هه ندی قسه بكه ین».

«ئا، به لّی»، فیلیپ گوتی، «به دلّنیاییه وه»، له و كاته دا چاوه كانی كه وته سه ر قاپوت و شه پقه كه كه له سه ر زه وییه كه دا فریدرا بوون. هاته نزیک ئاگره كه وه و پشتی تیكرد. «ئێواره یه کی ناخۆشه»، به سه یركردنیکی ورده وه ئه م قسه یه ی كرد، تا ئیستاش هه ر به رده وامه له سه یركردنی ئه و كچه لاوازه، سه یری ده ست و پوته كانی ده كرد، پاشانیش سه یری رۆزمیری ده كرده وه.

«راسته، وا نییه ؟» رۆزمیری به گه رمیه وه گوتی، «بیمانا به».

فیلیپ به خه نده یه کی سه رسوړمینه ره وه پیکه نی. «له راستیدا»، ئه و گوتی «ویستم بۆ ساتیک بییت بۆ کتیبخانه كه، ده توانی؟ تۆ بلّی خاتوو سمس بمانبووړیت و پیکه مان پّی بدات؟»

چاوه گه و ره كانی سمس به رز بوونه وه بۆ سه یركردنی، به لّام رۆزمیری له بری ئه و وه لّامی دایه وه. «به دلّنیاییه وه پیکه ده دات»... به یه كه وه چوونه ده ره وه ی ژووره كه.

كاتّی كه به ته نها بوون «من ده لّیم»، فیلیپ گوتی «پم بلّی، ئه و كچه كییّه ؟ ئه مه هه مووی مانای چییه ؟»

رۆزمیری، پیکه نی، به لای ده رگا كه دا شكایه وه و گوتی: «من له شه قامی كپرزۆنه وه هیناومه، به راستی، ئه و ده روازه یه کی راسته قینه ی منه، داوا ی پاره ی کوپّی چای لی كردم، منیش له گه لّ خۆمدا هینام».

«به لّام بۆ خاتری خوا ئه وه تۆ چی ده كه ی له گه لّ ئه ودا»، فیلیپ هاواری كرد.

«باش به له گه لّیدا»، رۆزمیری به خیرایی گوتی، «زۆر باش به له گه لّیدا، ئاگات لی بی، نازانم چۆن، تا ئیستا قسه مان نه كردووه، به لّام بۆی پیشان بده مامه له ی له گه لّدا بكه وای لی بكه هه ست بكات».

«خۆشه ویسته كه م»، فیلیپ گوتی «تۆ به ته وای شیّتی، ده زانی، ئاساییه كه ئه وه ناتوانریت بكریت».

«ده مزانی تۆ وا ده لّییت»، رۆزمیری به خیرایی گوتی، «بۆ نا؟ من ئه وه م ده وّی. ئه وه هۆ نییه ؟ له گه لّ

ئه وه شدا ئیمه هه میشه ده رباره ی ئه وه ده خوینینه وه، بریارم دا».

«به لّام، فیلیپ سه ری جگه ره كه ی شكاندو به هیواشییه وه گوتی، ئه و له راده به ده ر جوانه».

«جوانه ؟» رۆزمیری زۆربه لایه وه سه یر بوو، رهنگی گوړا. «تۆ وا ده زانی؟ من - من هیچ بیرم له وه

نە کردبۆۋە.»

«خوایە گیان!»، فیلیپ شقارتە یەکی داگیرساند، «ئەو بیگومان جوانە. جارێکی دیکە سەیری بکەرەو، ئازیزەکەم. من کاتێ کە ھاتمە ژوورە کە تەو مەست بووم ھەرچەندە — من لەو بڕوایە دام تۆ ھەلە یەکی گەرە دەکەیت. ببوورە، ئازیزم، ئەگەر دلەرق بوویتم، بەلام پێم بدە بزانم خاتوو سمس نانێ ئیوارەمان لەکاتی خۆیدا لەگەڵدا دەخوات بۆ ئەوێ بتوانم سەیری پۆژنامە ی «مالینەس گازیت» بکەم.

«تۆ کەسیکی بێمانائیت!» پۆژمیری گوتی و لە کتێبخانە کە ھاتە دەرەو، بەلام نەگەراییەو ژووری نووستنەکە ی. چوو بۆ ژووری نووسینەکە ی و لەبەردەم میزە کە دا دانیششت. جوانە! زۆر جوانە! مەست بووم. دلێ وەکو زەنگیکی گەرە لێی دەدا. جوانە! زۆر جوانە! پۆژمیری دەفتەری چیکەکە ی دەرکرد، بەلام نا، لەوانە یە چیک بێ کەلک بیت. بەدلنایییەو. چەکمە جە یەکی کردەو و پێنج پاوەندی دەرکرد. سەیری کردن و دوانی دانایەو، سێ پاوەندەکە ی تری لە دەستیدا گوشتی و گەراییەو ژووری نووستنەکە.

نیو سەعات دواتر فیلیپ ھەر لە کتێبخانە کە دا مابوو، کاتێ کە پۆژمیری ھاتە ژوورەو. «من تەنھا دەمەوێ پێت بڵێم»، پۆژمیری دووبارە خۆی بەلای دەرگا کە دا چەماندەو و بە چاویکی ھیلاک و پەر لە سەرسوڕمانەو گوتی، «خاتوو سمس ئەم ئیوارە یە نان لەگەڵ ئێمە دا ناخوات».

فیلیپ پۆژنامە کە ی دانا. «بۆچی روویدا؟ پە یو مەست بوونی پێشتری ھەبوو؟» پۆژمیری ھاتە ژوورەو و لە باوەشیدا دانیششت. «سوور بوو لەسەر ئەوێ بڕوات»، پۆژمیری گوتی «لەبەر ئەوێ من پارەم دا بەو شتە بچکۆلانە ھەژارە. نەمتوانی زۆری لێ بکەم، زۆر بە نەرمییەو» گوتی، «دەتوانم وا بکەم؟»

پۆژمیری ئەوێ ناییت سەر و قژی چاک کردبوو، تۆزی چاویشی پەش کردبوو، مرواریی بەخۆیەو کردبوو. دەستی بەرز کردەو و لە پرومەتی فیلیپی خشاند.

«مەنت خۆش دەوێت؟» پۆژمیری گوتی، لەکاتی کە دەنگە ناسک و نەرمەکە ی پێگری لێ دەکرد. «من تۆم زۆر خۆش دەوێت»، فیلیپ گوتی لە کاتی کە ئەو تووندتر گرتییە باوەشی و پێی گوت «ماچم بکە».

ساتیک بێ دەنگی و وەستان ھەبوو.

پاشان پۆژمیری بە ئەفسونییەو گوتی «ئەمڕۆ سندوقی زۆر جوان و بچووکم بینی، بە بیست و ھەشت گنیی بوو. دەتوانم بیکرم».

فیلیپ لەسەر کۆشی لایداو گوتی «دەتوانی بچکۆلانە دەست بلەوێکەم».

بەلام لە راستیدا ئەمە ئەو نەبوو کە پۆژمیری دە یویست بیلێت.

پۆژمیری بە چرپە یەکەو گوتی «فیلیپ»، پاشان سەری خستە سەر سنگی و گوتی، «من جوانم؟»